

2006 р. - Рік свт. Петра (Могили)

Православний Голос Люблина

Бюлетень української православної громади
церкви Воздвиження Чесного Хреста Господнього в Люблині

Люблин

№ 7 (44)

Червень 2006 р.

www.chresto-vozd.harazd.net

Хроніка нашого буття (42)

- У п'ятницю 5 травня відновлено, після святочної перерви, цикл культурологічних лекцій п/н *Українська мова і культура*, що відбувався при Хресто-Воздвиженській церкві. Лекції для люблинських студентів, зацікавлених своєю рідною культурою, вели д-р Андрій Савенець та Ярослава Шевчук. Лекції продовжувались протягом місяця травня.

- У суботу 6 травня у Хресто-Воздвиженській церкві відслужено Вечірню, яку очолив душпастир української православної громади Люблина о. прот. Мирослав Вишневецький.

- 7 травня випала Неділя свв. Жінок-Мироносиць. У церковному житті Люблина цього дня традиційно відзначається Храмове свято цвинтарної церкви свв. Жінок-Мироносиць. Відтак цього дня у Хресто-Воздвиженській церкві служби не було, а зібралися ми, спільно з частиною вірних кафедральної церкви, на кладовищі. Святкову Літургію очолив архієпископ Люблинський і Холмський Авель у співслужінні настоятеля люблинської православної парафії о. прот. Андрія Пося та о. диякона Марка Ващука. Свято закінчилося хресним ходом, у якому взяв також участь о. Георгій Лукашевич, та словом владики Авеля, який російською і українською мовами привітав жінок із їх православним святом.

- 13 травня суботню Вечірню у Хресто-Воздвиженській церкві відслужив о. прот. М. Вишневецький. Наступного дня, у Неділю про Розслабленого, Божественну Літургію служили у нашому храмі о. М. Вишневецький та о. Миколай Банковський. Після Літургії відбулася традиційна зустріч при чаю, перша після святочної перерви.

- У суботу 20 травня Вечірню служив о. митр. прот. Володимир Ходак, він також совершив свят-

кову Літургію в Неділю про Самарянку, в день свята св. ап. і св. Івана Богослова. Після Літургії відбулася зустріч при чаю.

- У останню суботу Пасхального періоду, 27 травня, Вечірню служив о. Мирослав. Літургію у Неділю про Сліпого служили у Хресто-Воздвиженській церкві всі священники нашого храму. По службі вірні подалися на традиційну зустріч. Цього дня урок Закону Божого провела у Недільній школі при нашій церкві Марія Артем'юк.

Хронікар

У 80-річчя смерті Симона Петлюри

25 травня 2006 р. минула 80-а річниця трагічної смерті Головного Отамана Симона Петлюри. Цього дня за ініціативою Товариства Догляду за Могилами Українських Вояків у Любліні, за участю Генерального консульства України в Любліні, відбулося урочисте покладення вінків до пам'ятника воїнам армії УНР на православному кладовищі при вул. Липовій.

Крім люблинських українців, Генерального консула України в Любліні Івана Грицака та працівників консульства, в урочистості взяли участь: люблинський віцевоєвода Ярослав Здройковський, заступник голови Міськради Збігнев Войцеховський та делегація ЄКПіУУ у складі: канцлер д-р Володимир Осадчий та директор Бюро Олексій Куций. На урочистості був присутній о. прот. Мирослав Вишневецький. Біля пам'ятника стояла почесна варта Війська Польського. Урочистість вів голова Товариства д-р Григорій Купріянович. (іл)

У нашій єпархії

Іверська ікона Богородиці в Костомолотах

3 травня ц.р. у створеному три роки тому православному монастирі в Костомолотах відзначали першу річницю посвячення нового храму. Відзначення річниці набрало особливого характеру – цього дня до Костомолот прибули монахи із монастиря Івірїон зі Святої Афонської гори, які привезли для місцевої церкви копію Іверської ікони Богородиці.

Відродження православного життя в Костомолотах можна вважати одним із найважливіших явищ у житті Люблинсько-Холмської єпархії за останні роки. Місцева православна спільнота має свій храм і живе зараз нормальним церковним життям, зосереджена при

своєму душпастирі о. ігуменові Амвросію.

В урочистостях, крім владики Авеля, взяв також участь архієпископ Володимирський та Ковельський Симеон. Численно зібралось духовенство, серед якого були кілька афонських монахів. На свято прибули прочани з різних місцевостей Підляшшя, також Північного. Мабуть, уперше від багатьох років по Костомолотах пройшов православний хресний хід, який вийшов зустрічати копію Іверської ікони. Травнева подія стала черговим важливим виявом костомолотського православного відродження...

Г. К.

Фестиваль української культури
«Підляська мозаїка»
Люблин 17-20.06.2006

17 VI 14.00

Урочисте відкриття фестивалю

Концерт Українського ансамблю пісні і танцю «Ранок» з Більська

AKADEMICKIE CENTRUM KULTURY UMCS „CHATKA ŻAKA”, UL. RADZISZEWSKIEGO 16 – SALA WIDOWISKOWA

17 VI 16.00

Зустріч з нагоди 15-річчя Українського часопису Підляшшя

«Над Бугом і Нарвою»

AKADEMICKIE CENTRUM KULTURY UMCS „CHATKA ŻAKA”, UL. RADZISZEWSKIEGO 16 – MAJA SCENA

19 VI 18.00

Презентація фільму про православний монастир преп. Онуфрія в Яблочині *На честь преподобного Онуфрія* (реж. Р. Василюк)

OSRODEK „BRAMA GRODZKA” – TEATR NN, UL. GRODZKA 21

20 VI 18.00

Презентація збірки поета з Південного Підляшшя Степана Сидорука *Журавлі гнізда стелять над Бугом* (Люблин 2005)

OSRODEK „BRAMA GRODZKA” – TEATR NN, UL. GRODZKA 21

Мета цього Фестивалю – це також інтеграція української громади Люблина, серед якої помітний відсоток складають саме підляшукі. Відтак у недільній програмі Фестивалю є заходи, які природно впливають з життя нашої спільноти і служитимуть її інтеграції:

18 VI після Літургії у Хресто-Воздвиженській церкві (поч. 9.00 год.)

Закінчення 2005/2006 навчального року в Недільній школі при церкві Воздвиження Чесного Хреста Господнього – храмі української православної громади Люблина

Хресто-Воздвиженська церква, UL. DOLIŃSKIEGO 1

18 VI 17.00 год.

Українська бесіда - зустріч біля вогнища, запусти перед Петровим постом

LAS DĄBROWA – LEŚNICZÓWKA ZEMBORZYCE (ТРАНСПОРТ: з-під Хресто-Воздвиженської церкви автобус до Домброви відправлятиметься о 16.30 год., власним транспортом потрібно їхати до кінцевої зупинки міського автобусу „Дав”, звідтам повернути до LEŚNICZÓWKI ZEMBORZYCE).

Організатор: Українське Товариство в Люблині у співпраці з Союзом українців Підляшшя, Генеральним консульством України в Люблині, православною церквою Воздвиження Чесного Хреста Господнього – храмом української православної громади Люблина, Центром „Brama Grodzka” – Театр NN, Академічним Центром Культури УМКС „Chatka Żaka”

Під патронатом Генерального консула України в Люблині Івана Грицака

Медіа-патронат: Radio Lublin S.A., „Gazeta Wyborcza Lublin”, «Над Бугом і Нарвою»

П'ять років української православної парафії свт. Петра (Могили) у Вроцлаві

Вже 5 років у Вроцлаві існує православна парафія святителя Петра Могили, митрополита київського і галицького. Мета діяльності парафії – згуртувати як православних українців, коріння яких сягають теренів, де продовжується духовна традиція Київської Русі – на Підляшші, Холмщині, Надсянні та Лемківщині, так і приїжджих із України, яких у Вроцлаві стає щораз більше. Створена вона завдяки старанням та праці вроцлавської інтелігенції, що прагне понад усе зберегти рідну церковну традицію. В травні 2001 р. про створення такої парафії розмовляли з ординарієм Вроцлавсько-Щецінської єпархії – архієпископом Єремією. Владика дав на це свою згоду і благословив її створення. Настоятелем нової церковної громади став митрофорний протоієрей Євгеній Цебульський, настоятель парафії свв. Кирила та Мефодія.

16 червня 2001 р. архієпископ Єремія переніс до церкви свв. Кирила та Мефодія на П'яску, Св. Антимінс із часточками мощей святих Віленських мучеників Антонія, Йоана, Євстахія і освятив у церкві додатковий престол. Наступного дня митр. прот. Євгеній Цебульський відслужив Божественну Літургію церковнослов'янською мовою з українською вимовою, з проповіддю та читаннями Апостола і Євангелії українською літературною мовою. Восени 2001 р. обрали парафіяльний комітет, який отримав благословення архієпископа Єремії, а також його згоду на служіння Літургії українською літературною мовою.

У чому полягає важливість цієї події? Вже у 1947 р. на Долішній Сілезії почали утворюватися поодинокі, здебільшого сільські лемківські парафії. В 1951 р. створено окрему Вроцлавсько-Щецінську єпархію. В більшості з тих парафій богослужіння відбувалися в галицькій традиції, проповідь звучала «живою» мовою – лемківським діалектом, а також літературною українською мовою. Але у Вроцлаві потреба в Літургії, яка би опиралася на рідну традицію з рідною мовою залишалася не сповненою впродовж багатьох років. Дивує така ситуація, адже саме сюди лемки, українці з Долішньої Сілезії, приїжджають вчитися, працювати; саме тут є наша інтелі-

генція, можна її зустріти в університеті, в середніх і початкових школах, в інших місцях.

До 1962 р. в церкві, що на вул. Домбровського, кілька разів на рік здійснювали богослужіння в батьківській традиції. В 1967 р. були також нереалізовані спроби служити українські Літургії в кафедральному соборі на вул. св. Миколая. Збереглися документи (Архів Варшавської Православної Митрополії),

в яких розповідається про те, що церква «на П'яску» (вул. св. Ядвіги) у 60-х роках мала бути віддана українській парафії, але з різних причин плани не були зреалізовані. Можливо, що вплинули на цей зовнішні чинники.

На початку 90-х років на хвилях зміцнення громадської активності група лемківської молоді вчинила таку спробу в кафедральному соборі, але й це, на жаль, не вдалося. Після кількох місяців здійснення Літургії в рідній традиції знову було припинене. Причиною цього могло частково бути те, що від більше ніж сорока років чимало вірних звикли до синодальної Літургії і часто в забуття відійшли рідні галицькі мелодії. Не без значення був також у цей час факт браку розуміння для потреб своїх вірних із боку місцевих священиків.

Нова українська парафія – невелика громада, що налічує лише 20-25 осіб, проте ці люди роблять дуже багато. Перше парафіяльне свято відзначили 11 травня, разом з польськомовною парафією, що існує в цій церкві вже 27 років. На наше свято прибув архієпископ

Українська православна громада Люблина
сердечно вітає
вірних православної парафії свт. Петра (Могили)
у Вроцлаві

з ювілеєм 5-річчя існування Вашої парафії.

Бажаємо Вам подальших успіхів у будіванні у Вроцлаві церковного життя, у якому поєднане православне благочестя з українською національною традицією. Нехай Всемиловитий Господь допомагає Вам зберігати прадідівську спадщину: св. Православну Віру та українську мову і культуру.

Многії літа!

вrocławський і щецінський Єремія та архієпископ перемиський і новосанчівський Адам. Вже кількаразово ми мали нагоду переживати спільно Свят-Вечір, влаштуючи Вечерю в скромному прицерковному приміщенні.

У реалізації всіх наших ініціатив багато нам допомагає настоятель парафії свв. Кирила та Мефодія – митр. прот. Євгеній Цебульський та о. диякон Григорій Цебульський. Завжди відчуваємо підтримку добродійок Арлети та Анни Цебульських. Зустрічаємося ми також на спільних кутях у домівці Об'єднання українців у Польщі. Хористи з нашої парафії співали пісні, присвячені Великому Кобзареві, під час Шевченківських вечорів, що відбувалися в домівці Об'єднання українців у Польщі. Видаємо ми невеликим тиражем (10-20 прим.) і нерегулярно україномовний «Парафіяльний Вісник», у якому, окрім парафіяльної хроніки, друкуємо статті з історії Української Церкви, з Житій Святих, з рідної історії (у даний час видавання вісника призупинено). Як і більшість українських православних громад у світі, наша парафія дотримується юліанського календаря.

У жовтні 2002 р. владика Єремія призначив на посаду вікарія о. Миколу Петрівського. 15 грудня 2002 р. наша парафія відзначила 55-ту річницю акції «Вісла». Відслужено в цей день парастас за померлих та замучених внаслідок депортацій і прохальний молебень. Владика Єремія у притворі нашої церкви освятив меморіальну таблицю, присвячену «вигнанним з рідних земель». Нехай ця таблиця нагадує усім ким ми є, звідки і чому наших батьків насильно пригнали сюди.

В кінці лютого 2005 р. вікарієм нашої

парафії владика Єремія призначив о. Андрія Дудру, який народився на Західних Землях, але духовно є пов'язаний з землею своїх предків – з Лемківщиною.

Тепер у Wrocławі є можливість брати участь у Літургіях, що здійснюються у трьох православних парафіях. В соборі Різдва Пресвятої Богородиці богослужіння ведеться церковнослов'янською мовою з російською вимовою. В церкві на П'яску паралельно функціонують дві парафії – парафія свв. Кирила та Мефодія, у якій Літургія здійснюється польською мовою, і парафія св. Петра Могили – в нижній каплиці, у якій Літургії ведуться староцерковнослов'янською та українською літературною мовами, а проповідь, читання Євангелія та Апостола здійснюється теж українською.

Історія нашого церковного та національного існування вчить, що ніхто не дасть нам з власної волі того, чого ми потребуємо. Ніхто також не напише за нас нашої правдивої історії. Людина, яка не признається до рідної культури, традиції, вже відреклася від національності своїх батьків. Маємо чимало таких прикладів. Щиро радіємо ми тоді, коли в кожному неділю і в свята розпочинаємо службу, співаючи: «Господи помилуй», і коли зустрічаємо нових людей, які не сміливо і нечасто приходять у храм. Вони ще не парафіяни, але може, хто знає?..

Те, що є найважливішим для нас, ми повинні оберігати і плекати, як найдорожчий скарб. Таким скарбом для нас є наша рідна Церква з рідною мовою Літургії, оперта на рідній традиції. Так повинно бути.

**Ярослав Артимович
Мирослав Воргач**

& Видавничі новинки

Про свв. Мучеників Холмських і Підляських – грецькою

На початку 2006 р. з'явилася грецькою мовою книжечка про свв. Мучеників Холмських і Підляських. Видання з'явилося в Салоніках (Греція). Воно було видане православним видавництвом «Ортодоксос кіпсели».

Видання відкриває на обкладинці ікона Собору свв. Мучеників Холмських і Підляських. На перших сторінках книжки поміщені літургічні тексти про свв. Мучеників Землі Холмської і Підляської – тропар і кондак. Далі – життя кількох раніше прославлених мучеників, які особливо почитаються у Православній Церкві у Польщі: св. мл. Гавриїла Заблудівського, преп. Афанасія Берестейського та свмч. Максима Горлицького.

У другій частині книжечки знаходимо матеріали про канонізацію, здійснену Православною Церквою в Польщі в 2003 р. Поміщено там текст постанови Священного Собору Єпископів Польської Автокефальної Православної Церкви про причислення до лику святих Холмських і Підляських Мучеників ХХ століття, а також життя всіх прославлених тоді святих: свмч. Василя, свмч. Павла і св. мч. Йоанни, свмч. Миколая,

свмч. Лева, свмч. Петра, свмч. Сергія, препмч. Ігнатія, котрі загинули мученицькою смертю на Холмщині та Південному Підляшші у сорокові роки ХХ ст.

Поява у Греції такого видання засвідчує про розвиток почитання свв. Мучеників Холмських і Підляських в інших автокефальних Православних Церквах. Варто підкреслити, що відбувається це не лише в тих Церквах, які пов'язані своєю історією з цими мучениками, як Православна Церква Америки, чи Українська Православна Церква в Канаді. Поява цього видання саме в Греції є символічним, оскільки показує, що пам'ять про свв. мучеників з далекої Холмської і Підляської землі житиме на землі, звідки тисячу років раніше прийняв св. Православ'я св. князь Володимир, внаслідок чого з'явилося воно і на нашій надбужанській землі.

Григорій Купріянович

Шукайте за адресою:

www.cerkiew.pl

Житіє

преподобного отця нашого

Онуфрія Великого

Преподобний Пафнутій, котрий подвизався в одному з пустинних єгипетських монастирів, залишив нам розповідь про те, як він зустрів у пустині преподобного Онуфрія Великого, а також інших пустинників. Своє оповідання він починає так:

Одного разу, коли перебував я в мовчанні у своєму монастирі, прийшло до мене бажання піти у внутрішню пустиню¹, щоб подивитись, чи є там інок, котрий більше від мене працює для Господа. Я встав, взяв із собою небагато хліба і води та подався в дорогу, нікому нічого не сказав, і попрямував до самої внутрішньої пустині.

У сімнадцятий день своєї мандрівки я підійшов до високої гори, змучений дорогою я сів під горою, щоб відпочити. В цю хвилину я побачив мужа, котрий наближався до мене, був він страшний з вигляду: весь покритий волоссям, як звір, при тому його волосся було біле, мов сніг, оскільки стало воно сивим від старості. Волосся його голови та бороди було дуже довгим, доходило аж до землі і покривало все тіло його неначе якась одежа; а стегна його були оперезані листям пустинних рослин. Коли я побачив цього мужа, який наближався до мене, то перелякався і побіг на скелю, що знаходилась на вершечку гори. Він же, дійшовши до підніжжя гори, сів у тіні, з наміром відпочити, оскільки вельми змучився від зусилля, а також від старості. Подивившись на гору, він побачив мене і, звертаючись до мене, сказав:

– Підійди до мене, чоловіче Божий! Я така ж людина, як і ти, я живу в цій пустині і подвизаюсь Бога ради.

Я – говорить Пафнутій – послухав його, поспішив до нього і впав до його ніг. Він же сказав мені:

– Встань, сину мій! Це ж ти – раб Божий і друг святих Його, ім'я же твоє – Пафнутій.

Я встав. Тоді він наказав мені сісти, і я сів з радістю біля нього. Я почав його сердечно просити, щоб сказав мені своє ім'я і розповів мені своє життя – як він подвизався в пустині і як довго живе тут. Поступившись моїм невідступним проханням, він почав свою розповідь про себе так:

– Ім'я моє – Онуфрій, я живу в цій пустині шістдесят років, мандруючи по горах. Я не бачив жодної людини, нині бачу лиш тебе одного. Раніше я жив у одному чесному монастирі, який називався Ериті і знаходився недалеко міста Гермополя, що в Фіваїдському краї. У монастирі цьому проживає сто братів, усі вони живуть в повній однодушності один з одним, і проводять спільне згідне життя в любові о Господі нашім Ісусі Христі. В них спільна їжа та одяг, вони проводять постниче життя в мовчанні і мирі, прославляючи милість Господню. У дні мого дитинства мене, як нового, наставляли там святі отці щирій вірі і любові до Господа, а також навчався я уставу іночеського життя. Я чув як вони бесідували про святого пророка Божого Іллю, про те, що він, укріплений Господом, жив у пості на пустині; чув я також про святого Предтечу Господнього Івана, котрому не зрівнялася жодна людина, коли йдеться про його життя на пустині, до часу його об'явлення Ізраїлеві. Чуючи це все, запитав я святих отців:

– Що ж: значить, ті, хто подвизається в пустині, більші від вас у Божих очах?

Вони ж відповіли мені:

– Так, чадо, вони більші від нас, бо ми бачимо щоденно один одного, правимо соборно церковні співи з радістю, якщо захочемо їсти, маємо вже готовий хліб, точно так, коли захочемо пити – маємо готову воду; якщо трапиться комусь із-посеред нас захворіти, знайде він потішення від бра-

тії, бо живемо ми спільно, один одному допомагаємо і служимо ради Божої любові. Ті, що живуть у пустині, позбавлені всього цього. Там, дитино, набагато більший труд, ніж у нас, котрі живемо спільно. Ті, що приймають пустинне життя, починають служити Богові з більшою ревністю, приймають на себе більш строгий піст, піддають себе голоду, спразі, спеці південній, з ревністю стараються пройти тісну і важку дорогу до Царства Небесного.

Все це я, смиренний Онуфрій, почув у своєму монастирі від святих отців. В мені з'явилося непереможне бажання іти в пустиню. Встав я нічною і взяв небагато хліба, і вийшов я з монастиря, поклавши всі надії на Господа. Я пішов дорогою, що вела на гору, з наміром іти звідтам у пустиню. Коли тільки почав я входити в пустиню, побачив я перед собою ясне сяйво світла. Зовсім перелякавшись, я почав уже думати про повернення до монастиря. Тоді сяйво світла наблизилось до мене, і я почув з нього голос, котрий говорив:

– Не бійся! Я – ангел, котрий ходить з тобою від дня народження твого, бо я призначений Богом до тебе, щоб захищати тебе. Я дістав веління від Господа – вести тебе в цю пустиню. Будь досконалий і смиренний серцем перед Господом, з радістю служи йому, а я не відступлю від тебе до того часу, поки Сотворитель не велить мені взяти душу твою.

Сказавши це з ясного сяйва, ангел пішов передо мною, а я пішов за ним із радістю. Проїшовши біля шести чи семи мільярдів², я побачив досить простору печеру. В цей час сяйво ангельського світла щезло з моїх очей. Підійшовши до печери, я хотів дізнатися, чи немає там якоїсь людини. Наблизившись до печери, по іночеському звичаю закликав я:

– Благослови!

І побачив я старця, на лиці його і у погляді сяяла благодать Божа і духовна радість. Я впав до ніг його і поклонився йому. Він, піднявши мене, поцілував і сказав:

– Чи це ти, брате Онуфрію? Увійди до мого житла.

Увійшовши до печери, я сів і провів з

ним немало днів, він навчив мене уставу життя пустинницького. Коли старець побачив, що дух мій був уже просвіщений, сказав мені:

– Встань, чадо, поведу тебе в іншу печеру, живи в ній сам один і подвизайся о Господі.

Він узяв мене і повів у саму внутрішню пустиню: йшли ми чотири дні і чотири ночі. Накінець, на п'ятий день знайшли ми невелику печеру. І пробув старець зі мною тридцять днів, і пішов назад до місця своїх подвигов. З цього часу він приходив до мене один раз у рік.

Пізніше я, смиренний Пафнугій, запитав:

– Отче чесний! Багато трудів здійснив ти на початку свого прибуття в пустиню?

Блаженний старець відповів мені:

– Повір, возлюблений брате мій, що я здійснив такі важкі труди, що вже багато разів сумнівався у житті своєму, рахуючи себе близьким смерті: знемагав я від голоду і спраги, не мав нічого з харчів та пиття, випадково лише знаходив я пустинне зілля, котре було для мене харчуванням. Спрагу мою заспокоювала лише роса небесна. Соняшний жар спалював мене вдень, нічною я мерз від холоду. Благий Бог, приказав ангелу своєму піклуватися про мене і приносити мені щоденно небагато хліба і води для зміцнення тіла могого. Після тридцяти років Бог дав мені багате харчування, оскільки біля моєї печери знайшов я пальму, котра мала дванадцять гілок, кожна з віток окремо від інших приносила плоди – одна в один місяць, наступна в другий. Крім того, по велінню Божому, потекло біля мене джерело води живої.

Потім знову запитав я його:

– Отче, в який спосіб ти причащаєшся пречистих Христових Таїн у суботу і в недільний день?

Він відповів мені:

– До мене приходять ангел Господній, котрий і приносить із собою пречисті Таїни Христові і причащає мене.

Про все це бесідував зі мною Онуфрій, – говорить Пафнугій, – біля підніжжя тієї гори, де ми зустрілись. Він же сказав мені:

– Встаньмо, брате, і підемо до житла мойого.

І, вставши, ми пішли. Зупинившись біля печери, преподобний помолився. Потім сів.

Всю цю ніч пробули ми на молитві до Бога. Коли наступив день, я помітив, що лице преподобного після раннього молитовного співу змінилося, я дуже перелякався цього. Він же, зрозумівши це, сказав мені:

– Не бійся, брате Пафнутію, оскільки Бог, милосердний до всіх, послав тебе до мене, щоб ти похоронив тіло моє, в сьогоднішній день я закінчу моє дочасне життя і відйду до життя без кінця в спокої вічному до Христа мого.

Був тоді дванадцятий день місяця червня, і наказав преподобний Онуфрій мені, Пафнутію:

– Возлюблений брате! Коли повернешся до Єгипту, нагадай про мене всій братії і всім християнам.

Після цього преподобний отець здійснив мені останнє цілування о Господі, потім почав молитися до Господа зі сльозами і сердечним зітханням. Зігнувши коліна і помолившись досить довгий час, він ліг на землі і сказав своє останнє слово:

– В руки Твої, Боже мій, передаю дух мій!

У той час, коли він говорив це, його ося-

яло з неба дивне світло, а при сяянні цього світла преподобний віддав свого духа.³ І в цей час чути було у повітрі голос ангелів, котрі співали і благословили Бога, ангели святі, взявши душу преподобного, підносили її з радістю до Господа.

Я, – розповідає Пафнутій, – почав плакати. Потім, знявши з себе одяг, відірвав від нього нижню підшивку і покрив нею тіло святого. Знайшов я великий камінь, у котрому, по волі Божій, було заглиблення на зразок гробу. У цей камінь я і поклав святе тіло великого угодника Божого зі звичним такої нагоді співом псалмів. Після того, зібравши багато дрібних каменів, покрив ними тіло святого.

Я, менший раб Пафнутій, будучи удостоєний також благодаті Божої, усно і письмово сповіщаю всім те, що було мені наказано сповістити у славу Божу, в пам'ять святих Божих і в користь шукаючим спасіння душі своєї. Нехай буде благодать і мир Господа нашого Ісуса Христа зі всіма вами, молитвами угодивших Йому святих і преподобних отців наших, нині в безкінечні віки. Амінь.

*На основі Житій Святих
свт. Димитрія Ростовського
переклав Г.К.*

¹ Це була дика піщана пустиня в Єгипті, віддалена від людських поселень.

² Милліарій – римська миля.

³ Смерть преп. Онуфрія наступила у IV ст.

Піша проща на свято свв. Мучеників Холмських і Підляських

Братство Православної Молоді Люблинсько-Холмської єпархії, з благословення Високопреосвященнішого Архієпископа Авеля, організовує пішу прощу на свято свв. Мучеників Холмських і Підляських.

Програма і маршрут прощі:

2 червня 2006 р. (34 км):

- 11.00 год. – вимарш з-під церкви у Володаві – Орхівок – Собібор – Збереже – Воля Угруська (нічліг).

3 червня 2006 р. (31 км):

- 8.00 год. – вимарш з Волі Угруської – Угруськ (9.00 богослужіння у церкві) – Руда – Окшів – Холм (б. 16.00 год.)

- 18.00 год. – Всенічне Бдіння (кафедральна церква св. Івана Богослова в Холмі).

4 червня 2006 р.

- 10.00 год. – Божественна Літургія (кафедральна церква св. Івана Богослова в Холмі).

Всі запитання просимо керувати за адресою: bmplublin@wp.pl

Істинний чернець ніколи
про ранок не дбає,
але, повсякчас смерть перед
собою зрячи, вчиться добре
померти
і ніколи вранці живим
не бажає собі вечора дійти, а
ввечері - живим ранку до-
сягти, але завжди живе так,
мов сьогодні помре.

Святитель Петро (Могила)

Святитель Петро (Могила)

Про високе призначення чернечого життя

Безкорисливість – од усіх справ марних повсякчасний упокій, од рабства хвилювань, чуток і турбот житейських вивільнення, і Марії Диви обрання благого й благословенного щастя сидіти біля ніг Христових. (...)

Безкорисливість бо – безстрасного, істинного чернечого житія є початок і основа.

Без неї ж, спромогтися на праведне житія намагаючись, чернець марно трудиться і все на піску хоромину зводить – мирськими бо клопатами і турботами, наче вітром чи бистриною, невдовзі зруйнується і загине.

Чернече житіє – християнського житія досконалість, а досконалість християнська Христова житія наслідування. (...)

Чернече істинне житіє на безкорисливості ґрунтується, дівоцтвом і послухом тримається, а любов'ю здійснюється: усі ж чесноти із цих чотирьох, як із джерела, витікають, і до ро-

зуму Божого досконалого людину спрямовують і наставляють, і ще на землі, в тілі сушого, небесної насолоди роблять причасником, Таїн Божественних самовидцем, Божественної слави спадкоємцем і ангелам співмешканцем і співбесідником.

Безкорисливість є справжнім зерцалом для самопізнання; світу і всього, що в світі, зневажання і їхнього істинного заперечення найвідоміший і найправдивіший шлях; щоб до себе дослухатись, надійний керманіч; Христової Божественної поради, аби залишити і роздати все і вслід Йому іти, скорий виконавець; любовного союзу безгрішна полонянка; пристрастей усіх жорстоке приборкання, всіх чеснот нескрадимий скарб і невичерпне джерело. (...)

Любов подвійна є – Христова і мирська, духовна і плотська, до Бога і до речей.

Ці ж обидві воєдино об'єднуються

не можуть, як каже Господь: «ніхто не може двом панам служити, бо одного полюбить, а другим нехтувати почне», і за Апостолом: «любов плотська є ворожою Богу».

Тому чернець, котрий має любов до речей, – духовної, до Бога, мати не може.

А любов до речей – майна є набуття і зберігання; ніхто ж бо з тих, хто не має такої любові, собі не залишає і не зберігає не накопичує; любов же до речей походить від плотської любові, яка є ворожістю (як сказано) до Бога. (...)

Тому чернець користюлюбний через користюлюбство є ворогом Божим, бо задля любові Божої зрікшись одного разу світу й того, до чого в світі немає ворота, знову ж, як пес до своєї блювотини, наругу чинячи Богові, до плотолюбства користюлюбством повертається, не згадуючи про те, що ченцеві нічого іншого в думці, у серці і в розумі, і перед очима бути не мусить, тільки Христос Ісус, розп'ятий за нас, аби на нього повсякчас дивлячись, потурбуватися і себе разом з Ним розп'яти, і разом постраждати, аби з ним воцаритися.

В Ньому бо є життя наше, Він є похвалою нашою, Він – слава наша.

В Ньому якщо жити – добро, а якщо померти – надбання.

Якщо бо тут сподобимося бідності, смирення, послуху, терпіння і тяжкого страждання Його – по залишенні світу цього і слави, й Царства його станемо причасниками.

А якщо ні – все ж таки неможливо служити і Богові, й мамоні, і ким хто

перемагається, тому й служитиме.

Якщо любов'ю до Бога переможени будемо, Богові служитимемо, від нього ж у винагороду одержимо вічне життя; а якщо проклятим користюлюбством, тобто плоттю, а плоть пристрастям [належить], пристрасті ж – зачинателю зла, зловмиснику, з ним же – й відплата вічна в геєні служникам його.

Любов істинна в ченцеві до Бога означає в самому Єдиному Богові мати сподівання й надію, одним лише і Єдиним задовольнятися Богом, і Того Єдиного замість усього собі мати, і крім Того Єдиного все за ніщо вважати, і крім Бога Єдиного нічого не бажати, а нічого не прагнути, і без Нього ні жити, ані померти не хотіти. (...)

Всі чесноти явні, видимі, людьми здійснені, тут похвалою їхньою одержать винагороду свою.

А які у замкненій клітці серця, що не задля похвал людських, якщо й відкрито чинені, від єдиного серцевидця Бога на Небесах відплату одержують.

Грішник, доки є грішником, не може в Бога відпущення гріхів собі попросити, не покаювшись.

А оскільки є грішником, ворогом є Божим.

А коли кається, другом починає бути Його.

Грішний бо, котрим Господь гидує, каючись, Господа благає і прихилиє до себе.

Як і митар, доки був грішник, не смів навіть очей звести до неба: аж доки, пізнавши гріх свій, до покаяння прийшов, кажучи: «Боже, очисти мене, грішного», – відтак і виправданий вий-

шов більше, аніж велеречивий фарисей.

Християнин, доки для світу не помере, спасіння отримати не може.

Любов бо мирська є ворожістю до Бога.

Доки, отже, світ любить, для світу живе.

Той, хто живе для світу, любові Божої в собі мати не може.

Той же, в кому любові Божої нема, є вмерлий для Бога.

А вмерлий для Бога є сином загиблим, доки відмовою від світу, і презирством до всього мирського не воскресне.

Чернець, якщо не зречеться всього повним зреченням, ні ченцем бути, ані порятуватися не зможе. (...)

А повне та істинне всього зречення є не тільки світу й того, що в світі, всього зректися і нічого свого не мати, і від усіх статків очистити себе, але так само і самого себе, і волі своєї зректися, і немов умертвити себе, нічого за своїм бажанням (хоча б найменшим) не зробити, і своїй волі ні в чому не догоджати, тільки повеління настоятеля в усьому, як самого Христа, прагнути, ніколи ж для себе жити не помишляючи, але, за Павлом, завжди собі казати: «не сам по собі живу, але живе в мені Христос», і таке: «я законом чернечого життя і відкиненням світу для закону природного і волі моєї помер, аби для Бога живим бути». (...)

Істинний чернець ніколи про ранок не дбає, але, повсякчас смерть перед собою зрячи, вчиться добре померти і ніколи вранці живим не бажає собі ввечора дійти, а ввечері – живим ранку

досягти, але завжди живе так, мов сьогодні помере. (...)

Людина, доки в гріху смертному, не сповідаючись, без покаяння перебуває, ще в тілі будучи, у пеклі є, і совістю, яко в геєні, завжди катована, вже мучиться.

По сповіді ж, каючись, у муках, як на небесних митарствах, є.

Покаяння бо – те, що прощає гріхи, чим очищаються і омиваються всі, хто в ньому перебуває, від плям гріховних.

А пройнятий покаянням і від багна гріхів очищений, якщо належним чином, Причастям Божественних Таїн до Христа долучається, на Небесах із Христом царює.

Глянь бо, як людина, ще в тілі будучи, і в пеклі, і на небесних тортурках, і на Небесах бути, як у дзеркалі, може, а по смерті – віч-на-Віч.

Чернече життє – Богопізнання є піднесена розумом богоглядна патріархів ліствиця, вершина якої сягає небес і утверджується на них. (...)

Усамітненість ченця в послухові монастирським є зачинателька і вірна охоронниця всіх чеснот, що відганяє пристрасті, самовслухання вічний друг, послуху острога, совісті повсякчасна допитувачка, старанного і частішого сповідання причина й правил виконання невсипуща помічниця.

Чернець упродовж тривалого часу і багатьма трудами багатство чеснот у безмовності, в монастирським відлюдді зібране, дуже швидко недбалством розкидати й погубити може.

Той, хто зрікся світу, доки волі своїй догоджає, не тільки не є ченцем, але ще і ченцювати не розпочав.

Оскільки, за Павлом, той, хто людині догоджає, не є рабом Христовим.

А якщо справжнім чернець бути хоче, нехай дбає в образі головного послухом Христу в усьому догодити. (...)

Нехай чернець спонукає себе самохить і з потреби в послухові (а не свою волю виконуючи) завжди перебувати, і так мало-помалу, з допомогою Христа, невдовзі цілком призвичаюється свою приборкувати волю; приборканій у послухові не на землі людині, а на Небесах, серед ликів ангельських і святих Божих стоячи, бути; Богу Самому служити за радість собі вважає і зі страхом і трепетом усе повелене з великим благовінням виконати старанно завжди прагне.

А коли в послухові не перебуває, навіть якийсь час, наче відлучений од [Божої] служби, боліючи серцем і наче великої честі позбавлений [...], ридає і плаче.

Воістину нема більшої честі, ніж Богові прециро вічно служити.

Чернець бездіяльний витворювачем є поганих думок, від яких народжуються душетлінні пристрасті та інші неподобства.

А якщо їх відцуратися й від себе відкинути схоче, ніколи не буде без роботи, а завжди працюватиме.

Неробство бо, як один з мудреців казав, породжує гріх.

Чернець, котрий хоче страх Божий здобути, нехай завжди з-поміж усім найгірнішим і найнедостойнішим себе вважатиме.

А його здобувши, коли хоче його в собі завжди мати, постійно з пророком Господа перед собою нехай бачить.

Це ж творячи щоразу, завжди невразимим для ворожих підступів буде.

Чернець, котрий терпіння не здобув, уберетися не може; говорить бо Господь: «хто перетерпить до кінця – той спасений буде», і ще: «в терпінні вашому отримаєте душі [ваші]». (...)

Чернець зухвалий бісівською є іграшкою, мирянам – наруга і сміх, а Богу – ворожа гидота.

Чернець, доки не в усьому кориться наставнику своєму, не може казати, що приборкав свою волю.

Приборкання бо своєї волі є – якщо нічого за своїм бажанням, а за повелінням і з благословення володаря чинити.

Все бо, що зі своєї волі чинить, якщо й добре – є злом проклятим, а за повелінням і з благословення, якщо й видається злом, добрим і святим є.

Чернець, котрий хоче в серці своєму завжди Христа розіп'ятого мати, найперше хай прагне Ім'я Його завжди в молитві Ісусовій безнастанно в устах мати, звідки в розумі і в помислах його вкорениться, і так хрестом своїм піднести в серці його, і любов'ю своєю уразити його, і біль у ньому безнастанного свого бажання сотворити.

Хто цього досяг, нічого іншого перед очима своїми не бачить, тільки Христа розіп'ятого, а не маючи, все тлінне й минуше за бруд і сморід вважає. Такою бо майже довершеною є і Богопізнання основа.

Святитель Петро (Могила)

Переклад передруковано за виданням: «Хроніка 2000», 2004, випуск 60, с. 483-492.

Преп. Онуфрія Великого

Тропар

Желанієм духовним пустинню
достигл еси, Богомудре Онуфріє,
і яко безплотен в ній многолітні
подвизався еси трудолюбні,
сревнуя пророком Ілїї
і Крестителю, і от руку Ангельську
Таїн Божественних насладився,
нині в світі
Святія Тройці купно с ними
веселишися, моли спастися нам,
Твою пам'ять почитаючим.

Бажанням духовним пустинню
здобув еси, Богом мудрий Онуфрію, і
як безплотний у ній багатолітньо
подвизався трудолюбиво,
зрівнявшись до пророків Ілїї
і Хрестителя, і з руки Ангельської
Таїнами Божественними
насолоджувався, нині в світлі
Святої Тройці спільно з ними
веселишися, моли спастися нам,
що Твою пам'ять відзначаємо.

Свята Євангелія від Луки

Одного разу, став Ісус на місці рівнім, і багато учеників Його, і сила велика людей з усієї Іудеї, і з Іерусалиму, і з побережжя Тирського і Сидонського, Що прийшли слухати Його і сцілятися від недугів своїх, також і ті що страждали від нечистих духів; і сцілялись. І увесь народ бажав доторкнутись до Нього, бо сила з Нього виходила і сціляла всіх.

І Він, звівши очі Свої на учеників Своїх, говорив: блаженні убогий духом, бо ваше є Царство Боже. Блаженні голодні тепер, бо насититесь; блаженні плачущі тепер, бо втішитесь. Блаженні будете, коли зненавидять вас люди і коли одлучать вас і ганьбитимуть і рознесуть ім'я ваше як ганебне за Сина Людського. Зрадуйте у той час і звеселіться, ось бо велика заплата ваша на небі.

Лк. 6, 17-23 (24 зач.)

Пожертву на видання цього номеру бюлетеня «Православний Голос Люблина»
склала анонімна благодійниця із Сянока.

Православний Голос Люблина

Бюлетень української православної громади церкви Воздвиження Чесного Хреста Господнього в Люблині
Душпастир церкви Воздвиження Чесного Хреста Господнього: **о. прот. Мирослав Вишневецький**.
Редактор бюлетеня: **Григорій Купріянович**.

При творенні часопису співпрацювали: Андрій Савенець (мовна редакція), Дмитро Шевчук (інтернет), Андрій Єкатеринчук, Людмила Купріянович, Ірина Кметь.

Адреса: Cerkiew Podwyższenia Krzyża Pańskiego, ul. Dolińskiego 1, 20-127 Lublin, тел. 4444160.

E-mail: chresto-vozd@cerkiew.pl

Internet: <http://www.chresto-vozd.harazd.net>

Програма богослужінь
у церкві Воздвиження Чесного Хреста Господнього
- храмі української православної громади м. Люблина
червень 2006 р.

- 1 червня, четвер. Вознесіння Господнє**
9⁰⁰ Божественна Літургія
- 3 червня, субота**
18⁰⁰ Вечірня
- 4 червня, Неділя 7-а по Великодні. Пам'ять Свв. Отців I Вселенського Собору.
Собор Свв. Мучеників Холмських і Підляських в Холмі**
9³⁰ Божественна Літургія (КАФЕДРАЛЬНА ЦЕРКВА СВ. ІВАНА БОГОСЛОВА В ХОЛМІ)
В Люблині Божественна Літургія служитиметься цього дня лише у кафедральній церкві
(вул. Руська) о годині 9³⁰.
- 10 червня, Троїцька поминальна субота**
9⁰⁰ Божественна Літургія та Панахида
18⁰⁰ Велика Вечірня з литією
- 11 червня, Неділя 8-а по Великодні. П'ятидесятниця.
День Пресвятої Тройці. Зелені Свята**
9⁰⁰ Божественна Літургія
Вечірня з коліноприклонними молитвами
- 12 червня, понеділок. День Святого Духа**
9⁰⁰ Божественна Літургія
- 17 червня, субота**
18⁰⁰ Вечірня
- 18 червня, Неділя 1-а по П'ятидесятниці. Всіх Святих**
9⁰⁰ Божественна Літургія
після Літургії *Урочисте закінчення навчання Закону Божого та*
української мови в 2005/2006 навчальному році
Заговини на Петрів ніст
- 24 червня, субота**
18⁰⁰ Вечірня
- 25 червня, Неділя 2-а по П'ятидесятниці. Всіх святих, що на Русі
прославлені. Преп. Онуфрія Великого**
9⁰⁰ Божественна Літургія

Запрошуємо на інтернет-сторінку Хресто-Воздвиженської церкви
та української православної громади Люблина:

www.chresto-vozd.harazd.net

На веб-сайті знайдете інформацію про нашу церкву і громаду, історію Православ'я
в Люблині, фотоальбом про життя громади, інтернетну версію «Православного
Голосу Люблина», посилання на цікаві православні та українські сторінки, Галерею
свт. Петра (Могили), актуальну програму богослужінь у нашому храмі.